

Keszthelyi Rezső

Színidomok

*Az ég íve, ahogy egy kéz intésén
bandukolsz, olyanon, amely nem ad jelt,
hová, mire és miért mutat – vajon
kócsagok lápbolygásba foszló ezüstfehér
tollai, avagy szemek ér-penésze-e
és fénystétek tömegei –
pusztán fogalmaid élnek másképp
a se nem halandót, se nem halhatatlant,
ama gyönyör-közönyt – lehet
holdalak-változás-vonulás, lehet
virágot virágzó virág, az, ami
egy sem, és teremti
folyvást tértelensége pillanatát.*

Körülmény

*Ha értem támadt élet lennék,
meg az, ami éppen csak miegyébb,
a legkevesebb-se-mánia-tökély:
a feltámadást percről percre megváltani,
ahogy eszem megremeg hirtelen illatokra,
és édes sírássá válik anyaga –
holdfelhő, anyácska kedves, a tengeren
szertesztét csupa ibolya, meg hóreszketés –
és holtak, kiknek szőlőszemsokadalma
szikrázik alá az égből szakadatlan –
a legkevesebb-se-mánia-tökély – ha.*